Căsuța din copac

În fiecare dimineață cârtița se trezea devreme, își făcea patul, se spăla cu sârg și ieșea nerăbdătoare în fațacăsuței ei. O pasăre își făcuse obiceiul să cânte în fiecare dimineață într-un copăcel de lângă grădinița cu flori. Dar cât de frumos maicânta. Cârtița mai auzise păsări cântând, dar pe aceasta nu o întrecea nimeni. Se ducea sub creanga pe care aceasta cânta și după ce-și termină trilurile, o aplauda cu frenezie.

Într-o zi, cârtița a îndrăznit să intre în vorbă cu ea şi i-a spus:

– M-am gândit la ceva aseară. Deja toamna este aproape. Trece şi toamna, vine iarna nemiloasă iar tu ce vei face? Unde te vei adăposti când va începe să ningă, când va veni viscolul? Vrei să-ți construiesc o căsuță?

Pasărea s-a bucurat auzind propunerea cârtiței şi i-a dat voie să-i facă o căsuță.

Nerăbdătoare să-i arate păsării cât de îndemânatică este ea, cârtița a luat câteva scânduri şi s-a pus pe treabă.

A tăiat atentă o scândură, a bătut cuie şi nu peste mult timp, treaba a fost gata. Făcuse o frumusețe de căsuță. A luat scara din spatele casei, a proptit-o pe trunchiul copacului, dar când să urce căsuța în copac, şi-a dat seama că nu are ciocan cu care să bată cuiele.

– Vin într-o clipă – i-a strigat păsării – am împrumutat ciocanul unui prieten, dau o fugă până la el să-l iau.

Pasărea a rămas pe creanga ei, cântând de bucurie că are o căsuță atât de frumoasă.

Tocmai atunci a apărut un băiețel obraznic care a tras cu praștia către ea. Noroc că nu a nimerit-o.

– Să-ți fie rușine că tragi cu praștia după o pasăre. Crezi că ești viteaz dacă vrei să rănești o ființă mai mică decât tine? Ce rău ți-a făcut? Ai ascultat să vezi cât de frumos cântă? Tu ești în stare de așa ceva? Dacă are pui?

– Vrei să-i laşi fără mamă? – a strigat la băiețel o fetiță, apropiindu-se încruntată de el.

Ruşinat pentru ceea ce făcuse, băiețelul a aruncat praştia cât colo, coborându-şi ochii în pământ. Nu îndrăznea să privească către fetiță.

– Ia te uită ce căsuță frumoasă – a mai spus fetița. Văd şi o scară sprijinită de trunchiul copacului. Nu vrei să urci şi să o montezi.

Bucuros că fetița nu mai e supărată pe el, băiețelul a urcat în copac și a prins căsuța de trunchiul lui, bătând cuiele cu o piatră.

După ce au privit mulțumiți căsuța din copac, copiii au plecat să se joace.

– Ia te uită, căsuța este deja prinsă de copac – a spus cârtița când s-a întors, întrebându-se mirată cine să fi făcut treaba.

Și uite așa, din acea zi, pasărea a avut căsuța ei. A venit și iarna.

O zăpadă pufoasă a acoperit totul în jur. Cârtița a ieșit să se plimbe puțin.

A trecut și pe lângă curtea cățelului. Acesta stătea liniștit, cu un os mare în față, privind fulgii de zăpadă căzând din cer.

– Am să-ți iau osul din față – i-a strigat cârtița în glumă. Dar nu văzuse că poarta este deschisă.

Cățelul și-a lăsat osul și a luat-o la fugă după cârtiță. Când a ajuns-o, cârtița și-a dat seama că acesta nu voia să-i facă rău ci doar să se hârjonească în zăpada moale. După joacă, cârtița și cățelul au rămas buni prieteni.

Într-o noapte, s-a făcut un ger de crăpau pietrele. Îngrijorată, cârtița a dat fuga la copac, a urcat până la căsuță şi a văzut pasărea tremurând de frig.

– Hai mai repede în casa mea, mai stă cu mine o pasăre, vă veți împrieteni și veți sta la căldură până la primăvară.

